

CATALUNYA RELIGIÓ

EDICIÓ SETMANAL | TOTA L'ACTUALITAT A WWW.CATALUNYARELIGIO.CAT | DIVENDRES 19 NOVEMBRE DE 2021 | Número 144

PÀG. 3 | LLUÍS SERRA
Els xiuxiueigs de Déu

PÀG. 6 | COP 26
Marxa gabrielista pel clima

PÀG. 7 | TREBALL INTERPARROQUIAL
El cas de Milà

PÀG. 27 | CLARETIANS
"Cal valentia per canviar"

PÀG. 34 | XAVIER PUIGDOLLERS
"La falta d'habitatge priva al nen
de gaudir d'altres drets"

PÀG. 39 | JOSEP GALLIFA
Universitat, recerca científica
i cristianisme

"Ens falta treballar tota l'Església més junts" | PÀG. 11

PÒRTIC

Quants projectes eclesials no han fracassat per manca de concrecions? O per no assignar-hi qui persegueix allò que era tan desitjable? El bisbe Planellas té molt clar quin pensament ha d'inspirar l'Església. Però també ha fet llista d'objectius i ha repartit joc. Toca cedir espais, diversificar protagonistes, col·laborar i equivocar-se. Però tenir la valentia de prendre decisions.

SUMARI

3 Panoràmica

Els xiuxiueigs de Déu, per Lluís Serra

Universitat, recerca científica i cristianisme, per Josep Gallifa

5 Actualitat

Marxa gabrielista pel clima

El treball interparroquial, el cas de Milà

Arquebisbe Planellas: "A l'Església hem de ser més austers"

La Jornada Sant Jordi defensa la fe adulta de qui accepta la fragilitat i es deixa tocar

El superior dels missioners claretians: "Cal valentia per canviar"

Xavier Puigdollers: "La falta d'habitatge priva al nen de gaudir d'altres drets"

"Les llavors de Marc Vilarassau ara tenen una força increïble"

42 Recull de premsa

43 La setmana a les xarxes

Fotografia: Sant Joan de Déu

Els xiuxiueigs de Déu

**LLUÍS SERRA
A GERASA**

De vegades la malaltia ve de cop. La majoria de vegades, a poc a poc. Arriba de manera gairebé imperceptible, però gradualment s'apropia del pensament i de les emocions. El cos reacciona sense saber interpretar, sovint, l'abast de les molèsties, que es transformen en dolor creixent i en patiment. Diagnòstics mèdics, no sempre fàcils, intenten desentranyar les causes que bateguen sota els símptomes. Medicació per tornar la salut i analgèsia per fer més portable la situació. La malaltia es resisteix als intents de ser eliminada. Les defenses cauen una darrere l'altra. L'agenda experimenta molts canvis. Els compromisos no sempre es poden mantenir. Els temes secundaris perden interès.

La mirada interior descobreix dins d'un mateix la pròpia vulnerabilitat. Un entorn de pandèmia aguditza les sensacions personals. La dallada de la mort no és cap fantasia, sinó una realitat que sega vides en unes estadístiques sense clemència. El sofriment insisteix impertorbable amb la seva presència lacerant, de manera que no hi ha fugida possible. Suportar-lo fins que passi i arribi un nou episodi, tan inesperat com temut. Sales d'espera a urgències. Proves mèdiques. Queden pocs agafadors per aferrar-se a alguna cosa segura perquè tot és fràgil. Família i amics segueixen amb interès la teva evolució. S'agraeix el seu suport, però en el fons se sap que el patiment en última instància és personal

i intransferible. Pren protagonisme allò que és essencial de la vida i la mort no és una possibilitat oblidada. Déu no crida ni s'imposa. Només murmura. No es tracta de fer, sinó de deixar-se endur. Cedeixes el volant de la teva existència a altres mans, les seves. Quan el soroll deixa pas al silenci, la seva veu comença a ser perceptible. Es troba dins i recordes una altra vegada que la

teva interioritat és habitada. Potser aleshores descobreixes que el sofriment t'ha fet passejar per les nombroses estances del Castell que explica santa Teresa: «Unas en lo alto, otras en bajo, otras a los lados; y en el centro y mitad de todas estas tiene la más principal, que es adonde pasan las cosas de mucho secreto entre Dios y el alma.» Potser saps que, encara que sigui

per un instant, has estat a l'estança principal, de manera que desitges el guariment, sempre que el preu no sigui l'oblit d'aquesta experiència, que t'omple de sentit la vida.

LLUÍS SERRA-CR | [LLEGIR AL WEB](#)

**Voleu rebre per WhatsApp
les notícies imprescindibles de cada setmana?
Apunteu-vos a la llista informativa
de Catalunya Religió!**

**Com? Guardeu el número 693 715 339 a la llibreta
de contactes com a 'Llista Catalunya Religió'.
I envieu-hi un missatge de WhatsApp
que digui **ALTA** i el vostre nom.**

El Museu de Montserrat mostra les millors fotografies del monjo Bonaventura Ubach

Les fotografies que el biblista, orientalista i monjo de Montserrat **Bonaventura Ubach** va fer a Síria, a l'Iraq, al Sinaí, i sobretot a Palestina, durant les primeres dècades del segle XX conformen el gruix de l'exposició 'La mirada del biblista. Instants d'eternitat. El Pròxim Orient al fons fotogràfic del pare Ubach'. Aquest matí ha tingut lloc la presentació d'aquesta exposició que es podrà visitar a la Sala Daura del Museu de Montserrat del 20 de novembre al 17 de juliol de 2022.

Catalunya Religió porta l'actualitat religiosa a l'aula

Des del Departament de Pastoral de l'Escola Cristiana (**FECC**) no s'ha volgut restar al marge de l'impacte de l'actualitat informativa, especialment l'actualitat religiosa, a l'aula. A tal efecte, s'ha incorporat un nou apartat al **butlletí digital** mensual '**Llambregades de pastoral educativa**' amb la col·laboració del portal Catalunya Religió. L'objectiu d'aquesta col·laboració entre un mitjà de comunicació i la comunitat educativa rau a oferir continguts periodístics en format pedagògic per tal de poder ser un recurs per tractar a l'aula.

Lliurament del Premi Abat Marçet: el català també es defensa des de l'Església

Divendres passat, a l'Ateneu Barcelonès es va lliurar el II Premi Abat Marçet de llibre religiós en llengua catalana, **convocat** per la Lliga Espiritual de la Mare de Déu de Montserrat. Hi van assistir els dos autors dels llibres premiats ex aequo, la teòloga francesa **Marion Muller-Colard** per l'obra *L'altre Déu. El plany, l'amenaça i la gràcia* (Fragmenta Editorial), i el caputxí **Jordi Cervera** que ha publicat *Els exiliats i empresonats de la Bíblia* (Publicacions de l'Abadia de Montserrat).

Marxa gabrielista pel clima

Fotografia:
Escola Sant Gabriel

Alumnes i professors de l'Escola Sant Gabriel de Barcelona han sortit al carrer per fer explícit el seu compromís en la lluita contra el canvi climàtic. Aquest dijous a la tarda han organitzat una marxa conjunta coincidint amb la Setmana de la Ciència i la cimera de Glasgow, la **COP26**, que ha tingut lloc les darreres setmanes.

Amb aquesta marxa, de Rambla Prim, passant per Diagonal Mar i fins al Fòrum, els joves rebutgen la decisió sobre l'ús del carbó presa durant la cimera. "En comptes de ser eliminat com estava previst s'ha acordat només reduir-ne la producció", han dit els alumnes de secundària en el discurs que han llegit davant del Museu

de Ciències Naturals de Barcelona, al parc del Fòrum. Es tracta d'una petició de l'Índia amb el suport de la Xina per diluir "aquest compromís clau". Segons l'equip de pastoral de l'Escola Sant Gabriel, aquesta és "una demostració descarada de força geopolítica que va deixar els països en desenvolupament i els estats insulars amb poques opcions fora d'acceptar els canvis".

"La nostra escola no pot ser aliena a una de les causes que està movent més les consciències de les persones". Així han expressat la seva preocupació els professors de l'escola en el seu **manifest** que han llegit en acabar la caminada. El director del centre, **Federico Roldán**, valora

l'encert de mostrar el seu compromís més enllà de les aules, a peu de carrer: "Si treballem la consciència és ideal portar-ho a la pràctica". L'escola té una assignatura específica dedicada a l'ecologia integral. Se'n diu Cuidem la casa comuna, recollint el missatge del papa Francesc a l'encíclica *Laudato Si'*.

A més, són escola ambaixadora del Parlament Europeu. Com a representants, "tenim la responsabilitat de reivindicar una solució per als conflictes que poden repercutir en el nostre present i futur", expliquen els alumnes de 4t d'ESO del col·legi.

El treball interparroquial, el cas de Milà

L'arquebisbat de Barcelona ha posat en marxa un pla de treball **per construir les futures comunitats pastorals**. Una reforma de l'estructura de parròquies que canviarà el mapa parroquial que fins ara tenia la diòcesi, emmirallant-se amb el treball i reforma que la diòcesi italiana de Milà porta a terme des de fa vint anys. Catalunya Religió continua així **la sèrie** d'articles per conèixer algunes realitats que ja treballen conjuntament.

L'any 2000 la diòcesi de Milà comença un procés de canvi en l'estructura de les seves parròquies. Sota el mandat del cardenal **Tettamanzi** Milà passa de tenir unitats pastorals a comptar amb les comunitats pastorals. I no es produeix el canvi per una manca de capellans sinó per la convicció de promoure el treball interparroquial i donar resposta al canvi de relació entre la gent i el territori. En aquest treball i renovació parroquial s'ha emmirallat la diòcesi de Barcelona per marcar les línies de la renovació estructural del mapa de parròquies. Ho coneix bé el capellà, teòleg i professor emèrit de la Facultat de Teologia de Catalunya, **Antoni Matabosch**. Ell és un dels tres redactors de la proposta de reestructuració de Barcelona que

mira cap a Milà. “Milà i Barcelona sempre ens hem mirat amb afecte perquè són diòcesis que encara que en nombre d’habitants, capellans, etc., són molt diferents, la manera de treballar i sintonia sempre ha estat bastant similar”.

Per redactar la proposta que van entregar el desembre del 2020 no només van estudiar la realitat pastoral de Milà sinó que també van entrar en contacte amb alguna diòcesi de França per comparar opcions. “A França sovint han fet coses radicals, igual que a Alemanya”. Matabosch recorda que a França, en alguna diòcesi, “inclús han suprimit totes les parròquies i n’han creat de noves, començant de zero”.

Per què Milà com a model escollit per Barcelona?

Matabosch ens explica algunes característiques sobre la diòcesi italiana. Milà aquesta reformulació de les parròquies no la fa per necessitat sinó per convenciment, “perquè creu que és un camí millor”. Milà és una diòcesi que té 1.111 parròquies i que ha tingut cada any ordenacions sacerdotals nombroses. Tenen també oratoris per a gent jove a cada parròquia. “És

una diòcesi que funciona, i sobretot, repeteixo, no ho fan per necessitat sinó més aviat pel convenciment de treballar en sinodalitat, en comunió entre parròquies”.

L'altra característica és que la idea a Milà no és imposar aquest model a totes les parròquies ni zones sinó allà on sigui possible, per això avui dia hi ha llocs on tenen aquest model i d'altres que no el tenen. “La idea és anar-ho implantant però que si no convé no es faci a tot arreu”. Una altra característica és que Milà des de fa molt temps accepta molt bé el tema del laicat i el promou. “Potser fa trenta anys que tenen ja laics alliberats, persones que estan al servei de la diòcesi i treballen on convingui, a delegacions o a parròquies, amb nomenament de bisbe inclòs”.

I tot i començar el camí a Milà l'any 2000, no és fins l'any 2017 que es fa un document que regularitza que allà on es pugui, entre tres i sis parròquies formin una comunitat pastoral.

D'unitat pastoral a comunitat pastoral

I el matis del nom és important. “El sumar parròquies com s’ha fet a Barcelona no porta mas-

sa enlloc”, afirma Matabosch. “Que un rector ho sigui de dues parròquies o tres no vol dir que les parròquies col·laborin ni treballin conjuntament, és més feina i més clericalisme”. Les comunitats pastorals, en canvi, volen dir que segons els barris i zones es fan agrupacions de parròquies, amb una parròquia central -de referència, moderadora- amb un únic rector per a totes les parròquies que s’agrupen. Amb la resta de responsables de les altres parròquies es forma una diaconia, com l’anomenen a Milà, i formen un equip central que coordina tot el que es fa en aquella comunitat pastoral. “El rector clàssic, aquell que porta una parròquia i ho ofereix tot, a Barcelona és impossible, i a Milà estan veient que va esdevenint impossible”. En aquest equip responsable, creu Matabosch, convé que hi hagi laics amb nomenament de bisbe. “No es tracta de laics que ajuden a una parròquia sinó que és un nomenament de bisbe, tant si estan alliberats com si no”.

El que fan també a Milà és especialitzar les parròquies segons el lloc. Així a Milà hi ha parròquies per acolliment, parròquies per a joves, per a catequesi. Cada parròquia especialitzada en un àmbit. “No totes les parròquies neces-

sàriament ho han de fer tot sinó que amb una comunitat pastoral, segons les necessitats, una parròquia o lloc de culte s'especialitzarà més en acolliment d'immigrants, una altra en catequesi, etc.". Es treballa en conjunt i es plantegen les coses en conjunt, reconeix Matabosch.

I una cosa en la qual insisteixen molt a Milà, explica Matabosch, és en el tema de la formació. "Tot aquest procés implica una nova manera de ser rector, de ser diaques, de formar seminaristes, de formar laics. Tot això implica un gran canvi, que va molt en la línia d'aquest **Sínode de Bisbes** que s'acaba d'iniciar al mes d'octubre".

Un model, el de Milà, que estudiant-ho des de Barcelona ha semblat que en línies generals era molt aplicable. "Tot i que Barcelona té una societat més secularitzada que no pas Milà i Barcelona s'acosta més al que és França sociològicament, ens ha semblat millor la proposta de Milà, amb retocs i accents diferents".

El document que van redactar el desembre de 2020 era un document base, una proposta que després s'ha matisat, canviat i millorat. En el document últim que ha enviat el bisbe a la diòcesi fa relativament pocs dies, explica Matabosch, es parla de quatre grups de parròquies. Unes que ja fa temps que estan treballant en aquesta línia, altres que tenen dificultats però hi treballen, altres que ho veuen lluny i altres que no ho veuen. "S'ha de fer un procés, no es pot córrer".

Crítiques al projecte

I és que en la nostra situació actual, reconeix Matabosch, "que cada parròquia ofereixi tots els serveis que ha d'oferir l'Església a cada territori és inviable". El que no s'ha vist clar a Barcelona és, afirma, fer com a Colònia, que de 500 parròquies han passat a 50. "És com un enderroc, una imatge d'això s'està acabant". A Barcelona, recorda, s'ha procurat proposar suprimir molt poques parròquies, que tenen molt poca

vida. Algunes altres transformar-les de parròquia a centre de culte, però de 208 parròquies la proposta era passar a 190. "Ara, la diòcesi no pot deixar de donar servei i evangelització a tota la diòcesi, de la manera que sigui. Es pot reestructurar però no es pot deixar d'oferir atenció pastoral".

Matabosch té clar que tot procés comporta friccions i desavinences de certa gent, però reconeix que pesa més l'element de l'ànim i de les ganes. "És concentrar-se per donar un millor servei. Es volen fer proves per veure com va. Perquè vagi bé s'ha de creure, tenir il·lusió per fer una nova pastoral". La parròquia, explica, al llarg dels segles ha patit molts canvis. "El servei territorial és molt important però es pot fer de moltes maneres".

Brisa

Una alenada d'aire fresc

EL NOU PROJECTE DE RELIGIÓ CATÒLICA
PER A EDUCACIÓ INFANTIL

Arquebisbe Planellas: "A l'Església hem de ser més austers"

Seria el bisbe dels documents. S'hi mou com un peix a l'aigua. Fa citacions, els relaciona i els regira durant tota l'entrevista. Però sempre com a referència del que caldria dur a la pràctica. És el que li ha tocat fer els darrers dos anys. **Joan Planellas** (Girona, 1955) sempre ha mantingut el contacte amb la vida parroquial, els darrers anys en petits pobles de l'Empordà, però sobretot és un acadèmic i un docent. Doctor per la Universitat Gregoriana de Roma, director de l'Institut de Teologia de Girona, rector del Seminari i degà de la Facultat de Teologia de Catalunya. Amb aquest currículum el 2019 va ser nomenat arquebisbe de Tarragona. Aquest article forma part d'un **cicle d'entrevistes** als bisbes catalans.

Era més còmode ser teòleg que arquebisbe?

I tant. És un canvi de vida. Aquí hi ha hagut un canvi bastant radical en la meua situació personal. De jove havia estat vicari en parròquies grans com Banyoles, Palafrugell o Sant Narcís de Girona. Però des que vaig entomar l'Institut de Teologia de Girona i després la Facultat de Teologia, durant gairebé trenta anys he estat en parròquies petites per poder combinar la

docència amb la pastoral. L'esquema era: entre setmana, més la docència i el cap de setmana, més les parròquies petites. Per tant, us podeu imaginar el canvi que representa deixar aquest esquema i trobar-te amb un arquebisbat, amb una novetat total. Començar a fer de bisbe. I després també agreujat perquè al cap de sis mesos de ser aquí va començar el confinament i encara estem en la cua d'aquesta pandèmia que no acaba de marxar del tot. Aquest canvi notable ha comportat haver-me d'acomodar a la realitat d'aquí. Unes coneixences noves, un tarannà també diferent, una idiosincràsia tarragonina, i això comporta escoltar molt, molt, anar veient dins d'aquesta escolta què es pot fer.

Sobretot treballar en equip?

Sí. Quinze dies abans de l'inici de pandèmia vaig publicar la primera carta pastoral: 'L'esperit fa jove a l'Església'. Em semblava que havia d'oferir a la diòcesi unes actituds pastorals. Dotze actituds que es treballessin a les parròquies i que la gent hi digués la seva. Poc o molt s'ha pogut anar fent, però molt alentit per la pandèmia i amb unes certes dificultats. Quin era l'objectiu? Que el Consell Pastoral Diocesà entomés aquestes actituds, les treballés,

recollís tot el que havien anat dient les parròquies, les comunitats, les delegacions, i que en poguessin sortir unes prioritats o uns objectius pastorals per la diòcesi.

Estic content del Consell Pastoral Diocesà perquè és un grup de gent molt entregada, fonamentalment laics. El Consell Pastoral Diocesà és el gran òrgan sinodal de la diòcesi. Allà hi ha la representació de tot el Poble Sant de Déu. Per la Covid no ens vam poder reunir fins al febrer, però des de llavors ja hem fet cinc reunions.

També vàrem constituir una **comissió per encarar els efectes de la pandèmia**, que després va donar els seus resultats. Ara ja fa un any es va publicar el document '**Impuls eclesial, transformació social. Des d'un temps d'incertesa. Una mirada de confiança**'. És la resposta de la comissió davant de la pandèmia. Es fa una anàlisi i el que és interessant és que a la part final hi ha la concreció.

"CAL FER UN SEGUIMENT DELS DOCUMENTS, NO NOMÉS QUE QUEDI UN TEXT BONIC"

En els documents eclesials és poc habitual aquesta concreció gairebé esquemàtica, amb coses que es puguin avaluar.

El resum de les propostes són tres folis. I les concrecions tenen dos àmbits *ad intra* i *ad extra*. O sigui, dins la comunitat eclesial, què podem fer? I a nivell extern, què podem promoure? Per això hi ha coses concretes. Per exemple, coses que ha de fer el **secretariat d'Ecologia i Justícia**: temes concrets en relació al problema del medi ambient i la resposta antropològica que hem de donar. Aquí darrera hi ha molt la línia de la *Laudato Si'* i també d'alguna manera de la *Fratelli Tutti*, que acabava de sortir quan vam fer el document. Però ja hi queda reflectida. També el tema de la formació que ha d'entomar l'Institut de Ciències Religioses. Vaig demanar que algú o alguna delegació fes un seguiment de cada tema. No només que quedi bonic. Estem en aquesta línia.

Ens pot assenyalar un o dos èxits? Allò que es pot dir "ja ho tenim"?

Per exemple, l'Institut de Ciències Religioses, amb l'encàrrec que promogui la reflexió i que presenti adequadament tota la teologia que hi

ha darrera la *Laudato Si'* i la *Fratelli Tutti*. I això es va fent. I sobretot el treball que està fent el secretariat d'Ecologia i Justícia, que ha entomat molts punts del document i ja està treballant en el tema de les parròquies. Hi ha objectius que són més generals que s'han d'anar aconseguint amb el temps. És allò que diu el **Papa**: no us preocupeu pels espais aconseguits, sinó que cerquem el moment oportú. En això, jo hi crec molt. Ens hi pot ajudar molt la fase diocesana del sínode.

"HI HA UNA COSA MOLT FONAMENTAL: QUE A NIVELL ECLESIAL TINGUEM UNA MÉS GRAN AUSTRERITAT"

Potser les demandes que ha d'entomar un secretariat d'Ecologia i Justícia tenen més predicació fora que dins de l'Església. Podria quedar com una dèria del papa Francesc més que com un tema troncal del cristianisme?

Jo crec que és un missatge clar. Que algú no ho entengui i tiri pilotes fora és una altra cosa. Hi ha una cosa molt fonamental que diu el do-

cument, que a nivell *intra* eclesial hem de ser més austers. En la diòcesi, les parròquies, els moviments, els grups... "promoure un canvi de mentalitat que estimuli a optar per un estil de vida auster i a un consum responsable". Ho hem aconseguit? Hi estem treballant i això requereix temps. Aquesta austeritat que se'ns demana com l'encarem? La pandèmia ens ha portat a que s'hagin hagut de reajustar molts pressupostos o crèdits que no es poden pagar.

O sigui que la realitat també condiona. El crit d'alerta que ens ha portat la pandèmia, condicionat a una baixada d'ingressos notable, fa que la gent d'Església se'n comenci a adonar, palpant la realitat concreta de la seva parròquia o de la seva comunitat.

D'altra banda, també incidim moltíssim en el tema de l'acompanyament a les persones, un acompanyament més personalitzat. Valorar la

persona tal com és, amb les seves llums i ombres. I això en el document també queda reflectit a nivell *intra* eclesial: l'acompanyament que es pot fer dels pobres, els que venen de fora i que els has d'integrar dins la comunitat i els has de fer teus.

Hi ha una cosa interessant del document preparatori del Sínode que ara s'ha iniciat. Diu hem de saber escoltar a nivell sinodal la veu dels pobres. Els pobres no són només objecte d'uns ajuts, d'una caritat o d'unes ofertes. A Càritas estem molt acostumats a fer moltes campanyes o un xoc caritatiu per pal·liar... I ara hem hagut de recuperar bancs d'aliments, cosa que semblava de temps passats, o pagar la factura de la llum. Però si només fem això, la pregunta que faig a la gent de Càritas és quina diferència hi ha entre nosaltres i la Creu Roja? I penseu que la Creu Roja té moltes més possibilitats, pot aconseguir més ajuts i pot fer un volum de quilos molt més gran. Quin plus tenim? Doncs és l'atenció, l'acompanyament, l'escolta, que la veu del pobre també tingui un lloc en la vida de l'Església.

Entre les experiències concretes crida l'atenció la de promoure una Taula de diàleg

amb polítics de totes les tendències, creences i pensaments a la llum de la *Fratelli Tutti*. Hi ha hagut alguna experiència positiva?

He mirat de parlar amb tots els que he pogut. I potser d'una manera discreta i de manera més personal meva, però s'ha anat fent feina en aquest sentit. I en l'agenda hi ha previstes més trobades.

"L'OPCIÓ INDEPENDENTISTA ÉS MOLT RESPECTABLE, PERÒ QUAN HI HA UN CANVI IMPORTANT CAL UNA MAJORIA ÀMPLIA"

La situació política del país també justifica aquest diàleg amb els polítics?

La situació política... Bé, aquí simplement hem maldat per subratllar i per incidir en un diàleg més constructiu. He de dir que aquí a Tarragona potser tenim una societat trencada... Si voleu que us digui la veritat aquí he estat més conscient que la societat a Tarragona està molt pola-

ritzada davant del tema polític i davant el tema que ens ha preocupat aquests anys a Catalunya.

Això no és Girona?

Ho podríeu dir així. I això ho he comprovat. Quan m'he trobat amb les associacions de Setmana Santa o les associacions regionals, com la potentíssima comunitat aragonesa. El dia del Pilar omplen la catedral, i també omplen Salou, el Vendrell o la Prioral de Reus... i podria anar seguint. Comunitats històriques fruit de la immigració de fa unes dècades o que tenien una segona residència i que ara s'han quedat a viure aquí. Tota aquesta comunitat està a les antípodes dels projectes polítics que s'han volgut promoure a nivell oficial aquests anys a Catalunya. D'alguna manera hem de valorar i tenir en compte això. I aquesta gent molts freqüenten l'església. Si omplen la catedral el dia del Pilar vol dir que alguna cosa tenen a veure amb l'Església. Aquesta mateixa fricció també hi és a nivell intern. Un mossèn em deia que en el consell parroquial el tema polític no el podia plantejar, perquè si ho feia saltaven "xispes". I això en un consell parroquial on hi ha gent d'Església i gent molt entregada. Això ens ha

de fer pensar molt. I per tant, abans de prendre determinades decisions que poden dir-se unilaterals, hem de seure i saber-nos escoltar els uns als altres, tots.

En aquesta mateixa taula que estem ara, els ho deia a uns polítics independentistes. Està molt bé tota la vostra opció i endavant. És molt respectable. Però tingueu present que sou el 30 per cent del total del cens electoral. Certament,

entre els que han anat a votar ara sou el 52 per cent i teniu la majoria de vots. Però ja veieu quina cosa més feble i més prima, no? Si és que voleu treballar i anar endavant amb tot aquest projecte heu d'ampliar la base, perquè sinó difícilment és factible.

També els explicava que a l'Església, quan hi ha un canvi important, cal majoria de dos terços. I aquest majoria no hi és. Què podem fer?

Podem anar per la via de la imposició? És molt difícil. També els recordo que quan al Concili Vaticà II s'havia d'aprovar la constitució sobre l'Església, la *Lumen Gentium*, Pau VI estava molt preocupat perquè veia que allà hi havia bisbes que no acabaven de veure clares algunes coses. Temes com la constitució jeràrquica de l'Església, la conciliació primat-col·legalitat, o si el concepte de Poble de Déu es podria entendre en detriment del Magisteri dels bisbes. Què va fer Pau VI per poder arribar a una més gran majoria? Va fer publicar una nota explicativa prèvia feta per uns teòlegs que aclarís determinats conceptes del text. Aquella nota no estava aprovada pel Concili, però estava aprovada pel Papa, per donar sentit o per calmar els ànims de determinats bisbes que podien dir no a aquell text. Amb això va aconseguir una majoria aclaparadora. I tot i això, què va passar? Que hi va haver un senyor que es deia **Marcel Lefebvre** que no va estar d'acord amb *Lumen Gentium*, que va fer el que va fer, i que és un tema que encara cueja. Per tant, per arribar a un consens, arribar al diàleg, arribar a uns objectius comuns que puguin ser majoritaris i si fem una constitució nova, hem de saber valorar molt el tarannà de l'altre i com veu les coses l'altre.

Quina resposta ha rebut?

Que ho valoren, entenc que respecten el que dius i suposo que deuen meditar i després deuen fer la seva. Jo no tinc res més a dir. Quan he tingut oportunitat de dir aquestes coses, els les he dit. I ja està. No hi ha més.

I als polítics i ciutadans no independentistes, què els diu?

Jo els he dit que han de recordar que Catalunya té una identitat, una llengua i una cultura pròpies que s'ha de respectar i promoure. En cas contrari, no respectariem la seva dignitat com a poble. També els hi he dit i recordat la força que té el diàleg en totes les situacions de dificultat. Mai no s'ha de claudicar, en el diàleg. Com diu el **Jordi Armadans**, podem discrepar amb les idees d'algú, però almenys podem empatitzar amb el seu patiment o amb la seva emoció. I també, d'altra banda, com deïem els bisbes de Catalunya en un dels darrers comunicats, l'assoliment d'un recte ordre social que permeti el desenvolupament harmònic de tota la societat necessita alguna cosa més que l'aplicació de la llei.

“LA PROMOCIÓ DE LA LLENGUA CATALANA, DE LA CULTURA I DEL PAÍS SÓN TEMES IRRENUNCIABLES”

De la seva resposta s'entén que la voluntat de l'Església és que tothom s'hi pugui sentir còmode i que pugui parlar amb tothom. Això pot tenir també com a conseqüència una certa dissolució del missatge tradicional de l'episcopat català de reconeixement de la singularitat nacional i cultural catalana?

No. Això és una altra cosa. Aquí ho hem de distingir bé. Per exemple, en el tema de la defensa del català sempre m'hi tindreu. En la promoció de la llengua, en la promoció de la cultura i del país. Això són temes irrenunciables. Si no, què podria passar aquí? Un ofegament d'una realitat secular per part d'altres cultures? Per tant, aquí el respecte també és a la inversa. Quan deia això d'aconseguir una àmplia majoria em refereixo a quan es vol canviar una constitució o la fesomia del país cap a una altra línia. Ara bé, el tema de la llengua, el tema de la cultura o el tema de país és una altra cosa. I tant de bo

des de l'Església poguéssim fer més. A vegades em queixo que a nivell intern potser es fa poc. Per exemple, és una assignatura pendent que els documents d'Església més rellevants els tinguem en català a les xarxes digitals. Caldria una millor coordinació entre les Publicacions de l'Abadia de Montserrat i l'Editorial Claret, i qui podria dirigir aquest treball seria en aquests moments l'Ateneu Universitari Sant Pacià. Demanaria generositat a aquestes institucions. Tenim una veritable assignatura pendent que és la digitalització dels documents del Magisteri, dels documents eclesials. I d'això me n'estic queixant moltíssim i em sap molt de greu. Els textos del Concili Vaticà II en català només fa poques setmanes que estan a internet. I ha costat molt i molt. I què passa? Que els nostres estudiants si han de referir-se a un text, doncs l'agafen en castellà perquè només han de fer un “copiar” i “enganxar” de la pàgina web del Vaticà.

“DÉU-N'HI-DO EL TREBALL DE CONJUNT DELS BISBATS CATALANS EN RELACIÓ AL QUE ES FA EN ALTRES LLOCS”

En la resta d'entrevistes amb bisbes catalans tots coincideixen en què els seus perfils i trajectòries són molt diferents, però que hi ha una bona relació i unitat de treball entre l'episcopat català. És així?

Certament, som molt diferents i de procedències diverses i costa. Però jo crec que malgrat tot hi ha unitat de treball. En les qüestions centrals i fonamentals i ens avenim i hi ha una rica tradició de la Conferència Episcopal Tarraconense. Per exemple, el mes de gener vam poder publicar una **carta amb motiu dels vint-i-cinc anys del Concili Tarraconense**.

Agafant precisament el Concili Provincial, potser en vint-i-cinc anys on no s'ha avançat prou és en concretar la unitat pastoral, per molt bona entesa que hi hagi amb els bisbes.

Però això com es concreta? Ens hem de separar de la Conferència Episcopal Espanyola? Quina és la pregunta? En què no hem avançat prou? Perquè amb els temes concrets, déu-n'hi-do. Ara que he començat a anar a les reunions de Madrid, allà també veus el treball d'altres províncies. I m'adono que déu-n'hi-do el treball de conjunt que estem fent aquí en relació al que

es fa en altres llocs. Aquí tenim una rica tradició de treball conjunt. Ara fa 50 anys del Secretariat Interdiocesà de Catequesi. Es podria haver fet més? Potser sí? No ho sé... Però no ha estat fecund i ric el treball del secretariat interdiocesà? Mirem altres àmbits, com ensenyament: la taula dels delegats d'ensenyament, les trobades de formació conjuntes, la trobada anual de mestres de religió... El tema del món dels malalts... En diversos àmbits hi ha bisbe delegat que se n'encarrega. Es pot fer més? Potser sí. Però també en aquests espais veus que la diversitat entre bisbats és òbvia. Tota realitat i tot grup té tensions. Hem d'arribar a la uniformitat o al políedre? Aquí hi ha qui la pregunta. Jo veig que es va fent un treball conjunt.

"CAL UN PERFIL DE BISBES D'AQUÍ, QUE ENTENGUI I QUE HAGIN VISCUT EL QUE ÉS L'ESGLÉSIA A CASA NOSTRA"

Avui a Catalunya tenim dues seus vacants per sorpresa: Terrassa i Solsona. Alhora el bisbe de Girona ha presentat la renúncia en complir els 75 anys. I tot i que no és previsible un relleu, també ha complert 75

anys el de Barcelona. Amb aquest panorama immediat de renovació episcopal a Catalunya, el president de la Conferència Episcopal Tarraconense està treballant en alguna línia? Sabem gaire com anirà? Es pot dilatar en el temps?

Jo crec que no es dilatarà molt en el temps perquè s'hi està treballant. Amb el tema de Solsona jo li vaig demanar al nunci que des de Roma tinguessin cura en aportar un relleu quant abans millor. Potser la de Girona pot sortir una mica més tard. No ho sé. Pel nostre treball de Tarraconense el fet que hi hagi aquestes dues seus vacants està clar que és una dificultat. Alguns temes veiem que potser és millor prendre les decisions quan potser hi tornem a ser tots aquí. És obvi.

De cara a aquests dos o tres nomenaments episcopals que podem tenir properament a Catalunya, quin perfil es necessita? Quina és la carta als Reis de l'arquebisbe de Tarragona?

Com us podeu pensar jo naturalment ja he dit la meva. I la meva és buscar un perfil que sigui d'aquí, que entengui i que pugui fer un treball

eclesial havent viscut el que és l'Església a casa nostra. Això és el que hi tinc a dir ara perquè qui acaba fent el nomenament és el Papa. Jo presto la meva col·laboració en allò que em demanen i la faig amb molt de gust.

“LA RENÚNCIA DEL BISBE DE SOLSONA MOSTRA COM PORTEM EL NOSTRE TRESOR EN GERRES DE TERRISSA”

Hem parlat de la vacant de Solsona. Quin impacte emotiu en el món eclesial té tot el que ha envoltat la renúncia del bisbe Xavier Novell?

Ha estat molt sorprenent. La pena de tot això és que hagi anat sortint tot en els mitjans de comunicació en un espai bastant dilatat en el temps... O sigui, no només la renúncia, sinó els motius i els detalls de la renúncia que cada vegada s'han anat complicant i que poden resultar més sorprenents. I això ha desconcertat molt en l'àmbit eclesial, del Poble de Déu. Segur que ha tingut una incidència negativa. Llevat d'això, què hem de dir? Hem de respectar

la seva situació personal. Quan em pregunten sobre aquest tema sempre cito aquell text de **sant Pau** quan diu portem el nostre tresor en gerres de terrissa. I aquí es manifesta aquesta realitat. Ell haurà tingut les seves nits fosques personals que l'han portat a prendre la decisió que ha pres. Una decisió que cal respectar. En aquests moments ell és bisbe emèrit de Solsona i a la llarga s'haurà de veure com acaba. Si hi ha més coses o pren determinades decisions, el dret canònic ja preveu el que preveu. I aquí no hi ha res més a dir. I ja està.

No hauria estat més fàcil explicar des del principi que s'havia enamorat i per això ho deixava?

A mi em sembla que no depenia de nosaltres, ni que ho hagués hagut de dir la Santa Seu. Simplement es va dir que el Papa li acceptava la renúncia i que els motius eren personals. També des del primer dia es va especular que si l'havien obligat a dimitir i altres coses estranyes. Va sortir de tot. No soc jo qui ha de dir si és veritat que s'ha enamorat; ho ha de dir l'interessat. Si no canvien les coses, s'està demostrant que els motius de la renúncia són personals. No són uns altres motius. Per tant, aquests motius personals són precisament personals. Jo no em puc posar en motius personals de l'altre. Com gestionés això comunicativament? Ara és fàcil dir que ja ho podríem haver dit. Però si s'hagués fet ens haguessin acusat als bisbes de sucari-hi pa o de fer de jutges. Els bisbes no som jutges de ningú. I aquí mereix un gran respecte com a persona. Ningú és qui per aixecar el dit acusador. I molts ho han fet, i en determinades xarxes socials suposadament eclesials que potser tenen poc d'eclesials en aquest punt. El dit acusador. I això sap greu. Si alguna cosa té a dir,

l'ha de dir ell. I hem de respectar aquesta decisió, encara que ens costi.

“EN LA RESPOSTA DAVANT D'UN CAS D'ABUSOS, EL TALL DE NAVALLA ENTRE LA MISERICÒRDIA I LA JUSTÍCIA ÉS MOLT FI”

Un altre tema delicat. Els abusos a menors dins de l'Església. L'episcopat francès i d'altres països han fet estudis complets sobre l'abast d'aquesta xacra les darreres dècades. També s'hauria de fer aquí aquest plantejament?

Jo crec que el que s'ha de plantejar, i ja s'està fent, és que cal encarar aquest tema amb totes les conseqüències que això pot comportar. Per tant, saber escoltar les suposades víctimes i després mirar d'actuar amb misericòrdia i amb justícia. Quan desgraciadament m'hi he trobat he mirat d'actuar des d'aquesta perspectiva. I entre la misericòrdia i la justícia hi ha un tall de navalla molt fi. Només ho saps quan t'hi trobes.

Hi pot haver un tema molt clar i punyent que porta a la secularització. Però quan no és tant clar, cal ponderar molt bé la situació. Escoltar molt a les suposades víctimes i també acompanyar adequadament el clergue que es troba en aquesta situació. I els mitjans de comunicació a vegades no ajuden en això. A vegades et priven de fer el procés amb aquella serenitat i l'extrema delicadesa que demana. També cal assessorar-se molt bé. Desgraciadament en això n'he hagut d'aprendre.

En el darrer cas que hi hagut a la Tarragona, d'uns fets de fa molts anys, alguns han considerat la decisió molt contundent. O un cas poc aclarit a Poblet va portar a una ràpida petició de perdó. Davant la manca d'actuació que hi ha hagut durant dècades, ara hi ha el perill d'actuar amb massa contundència per pressió mediàtica?

La decisió que s'ha pres en el darrer cas a Tarragona s'ha ponderat molt. Molt. I també, amb unes limitacions, se l'ha salvat com a mossèn, que això no és fàcil. I en l'àmbit docent se li ha imposat només un any sense exercir. Us sembla molt? Us sembla dur? Doncs alguns m'han acu-

sat de massa tou. Insisteixo: el tall de navalla entre misericòrdia i justícia és molt fi, molt prim.

“SI ENS TROBEM TOTS JUNTS TINDREM UN MÍNIM DE LUCIDESA DE L'ESPERIT PER SABER CAP ON HEM D'ANAR”

Tornem a un l'àmbit més pastoral. Estem en el procés diocesà de consulta del Sínode 'Per a una Església sinodal: comunió, participació i missió' que ha convocat el papa Francesc. A l'octubre, va publicar una exhortació pastoral que vol guiar aquest camí.

Sí. A l'estiu vaig tenir uns dies de descans a casa i vaig començar-ne la redacció, esperant el qüestionari que després va publicar la Santa Seu.

És curiós que digui que tenia uns dies de descans i es va posar a treballar en una exhortació pastoral... Quin descans!

Mireu, almenys era desconnectar una mica d'aquí.... La idea és que **per parlar de sinodalitat abans hi ha d'haver comunió**. Si no treballem la

comunió eclesial, després difícilment ens podrem escoltar els uns als altres. I això entronca amb el Misteri de Déu. Per això hi ha una primera part caire més teològic o espiritual que volia subratllar això. Després, sobre la participació, aquí tenim el document dels bisbes de Catalunya quan van convocar el Concili Provincial Tarraconense de 1995 que ja parlen precisament de què vol dir consultar. Tenen unes frases sensacionals que estan en la línia del que ara demana el papa Francesc, al cent per cent. En la vida de l'Església cal recuperar què vol dir aconsellar. L'esperit sempre actua en la vida de l'Església quan estem en comunió i quan estem reunits tots junts. Són significatives les accions de l'Esperit en els Fets dels Apòstols. Diu que estaven unànimement reunits, tots junts, en un mateix lloc... Hi ha una especial incidència en l'acció comunitària. Quan hi ha comunió eclesial és quan actua l'Esperit. Jo tot sol no puc dir que tinc l'Esperit Sant. Aquell que diu que a mi l'Esperit m'ha dit tal cosa, malament. Toquem fusta perquè alguna cosa potser no funciona. L'Esperit no em diu què haig de fer concretament, sinó que em crea el vincle. És el vincle d'unió en la vida eclesial. Si ens trobem tots junts tindrem un mínim de lucidesa.

Tindrem la llum de l'Esperit per saber cap on hem d'anar. I això demana actituds espirituals: la senzillesa, la humilitat, saber-nos escoltar, saber aprendre... I encara aplicar el principi de subsidiarietat en la vida de l'Església. Allò que poden fer les instàncies inferiors que no ho facin les superiors. La complementarietat. Això als mossens els ho dic molt. Vosaltres no sou la síntesi dels carismes. Perquè massa vegades el mossèn ho acaba fent tot.

A vegades també els ho diem als bisbes.

Sí, bé, també correm el risc. O de fer masses coses. Per això vull transmetre-ho als capellans: vosaltres heu de ser els ministres de la inquietud. És a dir, de fer desvetllar els dons que cadascú té, de crear la inquietud. Si jo em trobo amb un laic o amb una laica que vol fer una cosa, cal desvetllar-li aquella inquietud perquè treballi i desenvolupi el seu el seu do.

En l'Exhortació diu que la comunitat no ha de deixar de seguir "el vent revolucionari de l'esperit". Què creu és el més revolucionari que s'està fent o hauria de fer l'Església de Tarragona?

Les coses costen molt moure. L'organigrama de l'Església amb tot el que comporta, una institució secular, amb uns tarannàs propis específics acumulats, amb el pòsit al llarg dels anys... doncs amb tot això la renovació interior costa. Costa. Per això en la primera carta pastoral parlava de les dotze actituds pastorals que hem de tenir. De cara al present i el futur, de cara a la reforma, de cara a una visió de futur, de cara a una renovació interna i que, si bé és interna, d'alguna manera també tindrà una incidència externa.

Les propostes que venen de Roma amb el Sínode van en la mateixa línia. Ja ho deia el Papa en el primer discurs que va fer en el Sínode dels joves. L'objectiu del Sínode no és acabar fent un gran document molt bonic que ningú es llegirà, sinó crear unes sinergies i unes actituds. Bé, jo vaig per aquí. I em sento molt a gust amb aquestes aportacions del Papa. I ho dic en la pàgina 48 de la darrera exhortació. El gran treball que podem fer aquest curs en aquesta fase diocesana és saber-nos escoltar els uns als altres. I més que arribar a unes grans conclusions, creem unes actituds que d'alguna manera són noves en la vida de l'Església. Perquè hem

parlat molt de temes jurídics, de les parròquies, del rector, de les activitats, de moltes activitats... Molt bé. Però potser ens falta treballar tota l'Església més junts. Treballar més junts tot el Poble Sant de Déu. Treballar més junts laics, religiosos, religiosos, mossens i tirar endavant. I sabent-nos escoltar. Què podem fer? Doncs creem aquí un hummus. Sinergies per esperar l'hora oportuna, el moment oportú, a l'Hora de Déu. Si es crea això després hi haurà el caliu encès per fer el que s'hagi de fer. Això no s'improvisa. Requereix temps.

“ENS HEM QUEDAT AMB TÒPICS COM L'ESGLÉSIA EN SORTIDA, PERÒ QUIN ÉS EL MODEL D'ESGLÉSIA QUE HEM D'ACARAR?”

Això és el que en definitiva està proposant el papa Francesc per a tota l'Església?

Sí. És que és el que ha dit i el que està fent el papa Francesc. Ja ho deia a l'*Evangelium Gaudium*.

Insisteixo: com encarem les tensions polaritzades de tota realitat social i eclesial. Això és el capítol quart de l'*Evangelium Gaudium*. Potser és la part més filosòfica i la gent hi ha passat de puntetes i s'ha fixat més en d'altres temes: que tots som poble de Déu, que tots som agents evangelitzadors, que si l'Església en sortida i les perifèries... Ens hem quedat amb aquests tòpics. Però quin és el model d'Església que hem d'encarar? El model és el poliedre. I després aquella superioritat del temps amb relació a l'espai. Això crec que convé molt en la vida de l'Església. Quan arribo a la seu de l'arquebisbat, cada vegada que faig la giragonsa per pujar cap aquí, em ve basarda de veure la quantitat de propietats que té l'Església. Com gestionem això? Per què serveix tot aquest món d'edificis? Perquè això són espais aconseguits en el territori. I aquests espais ens ajuden amb el que hem de fer o ens destorben? Són preguntes que em faig, eh? No tinc la resposta. Però almenys la pregunta ens l'hem de plantejar. I ens l'hem de plantejar entre tots. Perquè si ara jo digués “ara prescindirem d'això”, estariem en el mateix escenari del bisbe que decideix sol, que mana i ordena.

Laura Mor / Jordi Llisterrí-CR | [LLEGIR AL WEB](#)

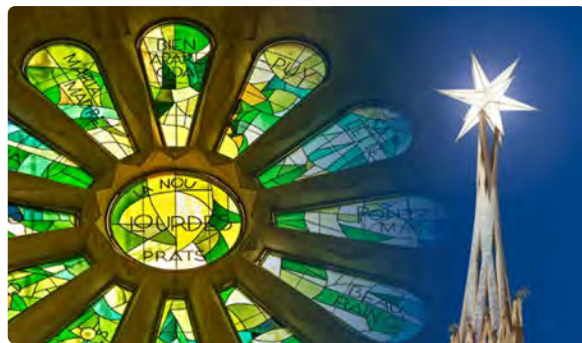

La Rebotiga n.25. L'entrevista a l'arquebisbe Planellas

Comentari de l'actualitat de la setmana des de la redacció de Catalunya Religió. Aquesta setmana comentem l'**entrevista** a l'arquebisbe **Joan Planellas** dins de la sèrie d'entrevistes als **bisbes catalans**. També parlem dels actes de lliurament del **Premi Abat Marcet**, de la **Jornada del Grup Sant Jordi** i del model d'organització de les **parròquies a Milà**. Tertúlia amb els periodistes **Laura Mor**, **Glòria Barrete**, **Roger Vilaclara** i **Jordi Llistnerri**.

ESCOLTA
EL PODCAST

La Sagrada Família acollirà una pregària de la comunitat de Taizé

El proper **dumenge 12 de desembre** la comunitat francesa de **Taizé** serà a Barcelona per celebrar una **pregària internacional** a la Sagrada Família. Serà a les **18:00h** i comptarà amb la presència del **prior** de la comunitat de Taizé, el **germà Alois**, i d'altres membres de la comunitat. Ara fa **20 anys** de la darrera trobada europea per a joves que va organitzar la comunitat de Taizé a Barcelona. Per aquest motiu, "es considera que pot ser una molt bona ocasió per fer arribar aquesta pregària de caràcter ecumènic a tots els joves", asseguren des d'Escola Cristiana.

ESCOLA CRISTIANA | [LLEGIR AL WEB](#) (+)

Inaugurada la 18a Mostra de Cinema Espiritual

La seu de la **Filmoteca de Catalunya** a Barcelona ha acollit la inauguració de la **18a Mostra de Cinema Espiritual de Catalunya** aquest dimarts a la tarda. L'acte ha comptat amb la presència de la directora general d'Afers Religiosos, **Yvonne Griley**; el director de la Filmoteca de Catalunya, **Esteve Riambau**; i el presentador i conductor del cinefòrum, **Cami Ungureanu**. "Hem creat un apartat sobre dones i religions a **FilminCAT**, amb films que giren a l'entorn de **personatges femenins** en un context marcat per alguna de les diferents tradicions religioses", ha destacat **Yvonne Griley** de l'edició d'enguany.

AFERS RELIGIOSOS | [LLEGIR AL WEB](#) (+)

La Jornada Sant Jordi defensa la fe adulta de qui accepta la fragilitat i es deixa tocar

“Quina vida ens podem permetre perdre?” Aquesta és una de les preguntes que la teòloga protestant francesa **Marion Muller-Colard** ha formulat aquest dissabte 13 de novembre en la XVI Jornada Sant Jordi a Barcelona. Ha assenyalat que l'Església ha de superar “la por a desaparèixer com a institució” per poder afrontar de forma decidida temes clau de la societat contemporània, com són la crisi socioambiental i la violència sexual. El mateix rector de la parròquia de Santa Anna de Barcelona, **Peio Sánchez**, ha defensat que “les dones d'Església estan cridades a acompanyar” aquesta realitat i ha centrat el discurs en la misericòrdia.

La teòloga francesa ha defensat que una “fe sòlida” ha d'assumir compromisos contra les forces destructores. En concret, amb el treball per evitar la catàstrofe ecològica i amb la lluita contra els abusos sexuals a les esglésies i a la societat en general. Muller ha format part de la comissió independent creada per la Conferència Episcopal Francesa, la CIASE, que ha fet públic un **informe sobre els abusos a França**.

La teòloga ha criticat les respostes adreçades a les víctimes que són massa “institucionals”, en

contraposició a l'experiència d'aquells que es deixen colpir i que volen "reconciliar-se amb la veritat". Muller considera que cal "la valentia de la veritat" i que, mentre "no ens ho creiem", no s'afrontaran aquests reptes amb fermesa i no serà possible cap reconciliació.

Com a promotor de l'**Hospital de Campanya**, Sánchez ha denunciat al seu torn l'experiència de les dones sense llar, abusades per la situació de pobresa viscuda. Un context que mentre no canviï exposa a la marginalitat i a l'explotació sexual a aquestes persones. I ha denunciat tot un sistema que fa qüestionar als qui viuen al marge la seva humanitat.

"Amb qui seiem a taula?"

En la seva intervenció sobre la misericòrdia, Peio Sánchez ha suggerit l'exemple d'aquells que viuen al carrer i troben forces per alçar-se cada matí i tirar endavant. "Només si estem aixecats podem ser trobats", ha dit. Peio ha reivindicat el coratge de deixar-se afectar pel patiment dels altres: "Els cristians som de la carn". I ha defensat que tocar i deixar-se tocar corporalment permet adonar-se de la humanitat de l'altre.

En aquest sentit, ha preguntat "amb qui seiem a taula?" i ha demanat operar un canvi de perspectiva que considera "contracultural". És a dir, practicar la misericòrdia com a amor extrem i asimètric. Això és un amor que, com el patern o matern, es dona abans de rebre res a canvi: "La misericòrdia significa invertir l'ordre natural". I fer, com anunciava Jesús, que els últims siguin els primers.

En aquest punt ha recordat que "la misericòrdia és un exercici de construcció de la justícia". I ha demanat reivindicar unes condicions polítiques que impedeixin que les persones siguin condemnades a la misèria. Com la llei d'extranjería, que aboca tanta gent a viure al carrer sense feina.

Sánchez ha reivindicat que la conversió a la misericòrdia no sigui superficial, sinó estructural. En el cas de l'Hospital de Campanya, que acull i acompanya persones que viuen al carrer, considera que a part de donar aliments, cal compartir la taula, establir una relació personal i fraterna. Una feina que ha descrit la religiosa teresiana **M. Victòria Molins**, quan ha glossat la figura del rector.

Durant la ponència ha projectat la seqüència de dues pel·lícules -*Lazzaro felice* i *Il viaggio di cartone*- que representen la vocació d'una Església que ha de sortir a trobar-se amb els pobres. I que expressen el sentit de l'eucaristia, més enllà del santíssim.

En essència, fràgils i vulnerables

L'escriptora i teòloga protestant **Marion Muller-Colard** ha parlat sobre 'L'experiència de l'amenaça'. L'ha presentada **Mar Galceran**, coordinadora tècnica del Lloc de la Dona, i la **Meritxell Joan** ha fet la traducció simultània del francès al català. Muller-Colard ha analitzat un dels aspectes que tracta al llibre *L'altre Déu. El plany, l'amenaça i la gràcia, guanyador del premi Abat Marçet* d'enguany: el de l'amenaça.

Totes les religions, ha exposat, han trobat la seva raó de ser en l'intent de domesticar l'amenaça, de promoure esquemes explicatius que ens donin seguretat protegint-nos del mal. Han bastit teològicament un sistema retributiu: aquells que fan el bé i pregunuen són recompensats amb el bé, i els injustos són castigats amb el mal.

Però també hi ha textos bíblics que qüestionen aquest sistema retributiu. Com el llibre de Job. Una persona que, tot i ser justa, pateix Un relat que planteja el problema del sofriment gratuït, arbitrari i immerescut.

Aquí Muller proposa assumir una altra idea de Déu, que ja no és la figura omnipotent capaç de protegir les persones absolutament de la desgràcia. Job, en la seva desesperació, arriba a intuir la possibilitat d'aquest "altre Déu", que implica també una nova concepció de la vida i de la creació: incorpora l'amenaça com a quelcom constitutiu i irreductible de l'existència humana, essencialment fràgil i vulnerable.

Aquest altre Déu no garanteix una seguretat idíl·lica, sinó que anima a assumir coratjosament la responsabilitat de posar límits al caos i fer que aquest món continuï sent habitable. Muller s'ha referit al concepte "el coratge de ser", que fa servir **Paul Tillich**. El contingut essencial de la fe, resumeix Muller-Collard, és l'acceptació incondicional de la vida i de l'existència. El convenciment que, malgrat la desgràcia i el patiment, és bo que el món existeixi; que, malgrat tot, la creació és bona.

D'una religió infantil a una fe adulta

La setzena edició de la jornada s'ha celebrat a l'Hotel Alimara de Barcelona amb el títol '**El moviment de l'ànima: el prec i l'empara**'. El president del Grup Sant Jordi, **Pere Fàbregues**, ha demanat "passar d'una religió infantil a una fe adulta". I **Carles Armengol**, president de la Lliga Espiritual de la Mare de Déu de Montserrat, ha convidat a reflexionar sobre la ferida que ha causat la pandèmia.

Armengol ha alertat que "la fragmentació del món eclesial és una feblesa" i ha situat en el treball conjunt el sentit de la jornada, convocada per diverses entitats d'Església. Una idea que ha recollit també **Yvonne Griley**, directora d'Afers Religiosos de la Generalitat de Catalunya: "Des de les bases podem anar teixint aquest tel que uneix les persones i les voluntats". Griley ha indicat que la celebració de la Jornada mostra la unitat plural que exigeix el nostre temps.

També han intervingut en la jornada **Josep Parra**, que ha interpretat amb la guitarra un poema de **Pere Casaldàliga**, i **Anna González**, que ha llegit un fragment de l'evangeli que re-

corda que els misteris de Déu es revelen als senzills i no als savis i entesos. El pare franciscà **Josep Gendrau** ha fet un homenatge a **Josep Vaqué**, president del Grup Sant Jordi, i a **Mercè Guilemany**, que han **traspassat recentment**. I n'ha destacat la seva intel·ligència, exigència i dedicació, però sobretot la seva fe incombustible que els va unir i va fer de la seva casa una casa d'acollida.

La XVI Jornada Sant Jordi ha estat organitzada pel **Grup Sant Jordi de Defensa i Promoció dels Drets Humans**, els Equips de Pastoral de la Política i la Comunicació, la Lliga Espiritual de la Mare de Déu de Montserrat, el Consell de Laics dels Caputxins de Catalunya i Justícia i Pau.

Les darreres edicions de la jornada han posat sobre la taula temes com l'**esperança i l'amor cristià** (2019), l'**esperança com a missatge polític** (2018) i la **necessitat de fer comunitat** (2017).

Sabadell Institucions Religioses i Tercer Sector

**Atenció personalitzada orientada al carisma
i a la missió de les institucions**

Assessorament en inversions, gestió del patrimoni, finançament preferent...
Estem al seu costat per oferir-li les solucions financeres que necessita a través
d'una àmplia gamma de productes i serveis adaptats al seu sector
i a la seva casuística particular.

Convenis

Condicions
preferents per a la seva
institució i les que
en depenguin.

Finançament

Terminis i condicions
personalitzats per
tirar endavant els seus
projectes.

Gestió

especialitzada
Un gestor estarà al seu
costat per ajudar-lo en
el seu dia a dia.

Més informació a
bancsabadell.com/institucionsreligioses
bancsabadell.com/tercersector

B Sabadell
Ser on siguis

Fotografia: Claretians de Sant Pau

El superior dels missioners claretians: “Cal valentia per canviar”

El nou govern general dels missioners claretians s'ha reunit a Vic aquest mes d'octubre. Ho ha fet per preparar les línies de treball de la congregació dels propers sis anys. En el marc d'aquesta trobada, el superior general dels missioners claretians, l'indi **Mathew Vattamattam**, explica com considera que cal fer front al futur de la congregació i de l'Església, parla de la figura del pare Claret i dibuixa algunes prioritats del seu govern.

Vattamattam va ser **reelegit** aquest 30 d'octubre durant el **XXVI Capítol General** dels claretians. En aquesta conversa parla sobre el procés sinodal impulsat pel **papa Francesc** com un moment de canvi i d'escolta a tota la congregació. En aquest sentit destaca la idea del canvi com una regla de la vida emmarcat en un moment de transició de l'Església.

Com estan els claretians al món?

La situació dels claretians es troba en sintonia amb el que va somiar Claret el 1849 quan va fundar la congregació aquí a Vic. Els missioners claretians som més de 3.000 i estem a 69 països, a gairebé tots els continents. Com Claret deia en aquell temps: “esperit per a tothom”.

Hi ha relleu?

Vocacions? Hi ha vocacions! Hi ha més vocacions naturalment a Àsia i a Àfrica. On es pateix més és a Europa. És temps de vaques magres, però cal entendre aquest moment com un moment de canvi de moltes coses que succeeixen també a l'església, com ha passat en diverses èpoques. Durant els darrers 20 anys hem tingut el mateix nombre de claretians més o menys. És cert que aquest any hem perdut 50 claretians per ancianitat o per Covid-19, entre altres coses, cosa que també afecta la congregació. Però per sobre del número, el que em preocupa és viure avui, en un altre moment de la història, amb el mateix impuls missioner de Claret.

I què passa a Europa?

És una cosa que vosaltres també us heu de preguntar a vosaltres mateixos, no? Hi ha moltes coses que jo veig com a asiàtic emigrant. Europa es troba en un moment de transició social que afecta en diversos aspectes.

Per exemple, la primera cosa és la població. Si les parelles opten per no tenir fills, la població cau. Naturalment el món és dels qui viuen.

La segona és l'herència cristiana. Jo penso que hi ha molta ignorància aquí. El món mediàtic mostra les crítiques, el tema dels abusos o altres escàndols, però no pas la veritable cara de l'església i el seu tresor espiritual. Una església de servei, de proximitat a la gent.

Què més?

També passa que, sense trobar Jesús ressuscitat, no es pot viure la fe cristiana. La fe cristiana no és una col·lecció de lleis i normes. Penso que la valentia dels europeus s'ha de dirigir a buscar les arrels i a optar per la vida.

Creure també és una nova humanitat, com diu el **Papa** amb els immigrants. Una nova humanitat que va aparèixer, per exemple, entre el 1990 i el 1992 quan jo vaig venir a Vic.

La gent em mirava perquè era un dels poquíssims estrangers. Avui la qüestió és diferent, el món està canviant i això també cal explicar-ho.

SINODAL VOL DIR QUE TOTS HEM DE PARLAR AMB TOTS

Com viuen els claretians el procés sinodal impulsat pel papa Francesc?

La vida religiosa o vida consagrada és ja, en la seva natura, sinodal. No és una cosa nova. Tots som responsables de la vida i la missió. També d'organitzar una manera de govern. Cada claretia és important en la seva manera de ser. La sinodalitat és integral, però hi ha un nou impuls per escoltar a tothom. Una manera de caminar plegats que no s'ha impulsat gaire, les anomenades converses d'escolta, el discerniment. Per això avui aquesta preparació del capítol és molt sinodal i fem servir tres paraules per indicar-ho: sinodal, narrativa i apreciativa.

Sinodal es diu en el sentit que tots, en l'Esperit Sant, hem de parlar amb tots. No és una parla per grups sinó com la vida és amb el nostre cos. La vida al nostre cos és a totes les parts que han de contribuir a estar vius i a fer alguna cosa. En el mateix sentit, a la congregació tots som rellevants i per això hem començat aquest treball a les comunitats. Déu parla amb els claretians, però també amb altres implicats a la missió. Per aquest motiu comencem les nostres accions a nivell base, després zonal, després a un

nivell de províncies, continents i, al cinquè lloc, el Capítol. Finalment, al sisè nivell, tenim una conversa amb el Papa. Ell ha conformat un camí de ser arrelats i audaçs, el lema del Capítol General. Quan parlem de sinodalitat sabem que el Papa hi té un rol, però no és el cap d'una empresa. Ell és un animador que camina amb els germans així amb tots junts dins l'església. Per això la nostra participació en aquest proper Sínode és important. Un Sínode sobre com ser presència claretiana a l'església, responsable, units amb el Papa. Estem plenament en sintonia amb allò que el Papa ens diu a l'església.

L'Església té por del canvi?

Agradi o no agradi, el canvi és la regla de la vida, de l'església o la congregació. El Papa ens ha convidat a sortir, com diu ell també, com un riu. Un riu que està parat i que no flueix es contaminarà, estarà brut. No genera vida. Cal fluir en el sentit de canviar i sortir. Són regles de la vida, no hi ha cap altra opció.

En aquest món, aquest moment és una època de transició en la humanitat i en l'església també. No canviar és optar a morir. I canviar és viu-

re, caminar amb la gent en una altra època. Una cosa bonica al nostre temps és que el món s'hi està acostant. És cert que hi ha por i per això també hi ha revolucions, fonamentalismes, entre d'altres, però podem mirar junts. El Papa ens ha convidat a l'encíclica *Fratelli Tutti* a crear una humanitat nova on l'església tingui un paper. Jo no veig l'Església només en el moment precís d'ara. L'església té 2000 anys d'història. Són molts els sants i les persones que han patit molt i no acabem ara la història de la humanitat. On es dirigeix? Jo no penso que empitjori, sinó que millora. Cal canviar, cal tenir la valentia per canviar. El canvi és natural, nosaltres canviem. És un motiu d'alegria obrir els ulls i obrir el cor.

**ESTIMAR AMB EL COR DE JESÚS
ÉS UNA REVOLUCIÓ**

I què cal canviar?

Cor i mirada. Obrir el cor i la visió. Aprendre a mirar el món amb ulls de Déu. Per exemple, quan nosaltres preguem el pare nostre, és una revolució anomenar Déu Pare perquè, si verita-

blement l'estimes, has de mirar totes les persones com a germans o germanes malgrat la diversitat. És un canvi mirar l'altra persona i als seus ulls veure la reflexió de la imatge de Déu. Mirar el món amb ulls de Jesús, estimar amb el cor.

Un canvi ha estat la nova prefectura de pastoral de comunicacions. Què ha de fer?

El 1992 teníem una opció de créixer en la nostra identitat com a servidors de la Paraula. El pare **Aquilino Bocos**, que era el superior general, va promoure en aquell moment un impuls dels mitjans de comunicació. Això va afectar molt a la congregació positivament. Avui s'ha obert un gran món al voltant de la comunicació. Hi ha moltes iniciatives a diverses parts de la congregació. El que hem fet és crear aquesta prefectura per organitzar i potenciar les diverses iniciatives. Ajuntar les forces per connectar els mitjans i les publicacions.

La reunió clau per als propers anys se celebra a Vic. Per què?

Estem en una època de transició i la nostra aportació al món com a claretians necessita tor-

nar a les arrels. El mateix impuls, en una època també difícil, que el nostre fundador va tenir des de la seva experiència per ser molt audaç en la seva missió. Volem el mateix arrelament per ser audaçs. Com es farà concretament? Jo penso que Déu ens obrirà portes. Hem teixit el Capítol des d'una manera de somiar, des del somni de Déu concretament. Així ens unim al que demana el Senyor de nosaltres per saber on volem anar en els propers sis anys. Per això cal un disseny i uns compromisos, perquè un somni sense passes no és res. Per tot això, volíem començar des d'aquí, des de Vic.

I quines són les prioritats per als propers anys?

Durant la primera setmana no hem tocat aquest document [*Estimada congregació*], volíem centrar-nos en nosaltres mateixos. Formar equip. Per això hem convidat el pare **Gonzalo Fernández**, exvicari general, com a facilitador per conèixer-nos. La nostra vida és acció i hem d'anar plegats per treballar la credibilitat. Per això és important formar equip i viure allò que nosaltres demanem als altres. Necessitàvem conèixer la nostra personalitat i la nostra manera

de treballar. Cosa que ha estat molt interessant. Volíem també emprendre un procés de discerniment i dotar-nos de moltes eines per poder oferir un servei de qualitat a la congregació.

I la segona setmana?

Després d'aquesta setmana de formar equip, hem començat llegint el document del Capítol General per veure què ens provoca a cadascun de nosaltres.

Hi ha dos aspectes sobre aquest procés. Un d'aquests és el contingut, les prioritats de cada tasca. Un altre aspecte és el procés. És a dir, promoure una manera de caminar perquè cada claretià pugui assumir i internalitzar aquest somni. Per exemple, jo com a claretià, amb aquesta responsabilitat, em pregunto quin somni té Déu sobre mi. Quins camins em demana? Després cal preguntar-se el mateix com a províncies, com a comunitats i altres. És a dir, somiar amb allò que demana Déu i, des d'aquí, prendre decisions audaces sense por.

El govern general ha començat això. No és que fem una revolució, continuem allò que va co-

mençar el fundador. Els veritables canvis no són les revolucions que ho canvien tot, sinó els fruits que neixen d'un procés intern. Volem donar fruits a l'església, fruit del nostre carisma a la societat. Estem en aquest procés i ara hem de pensar les accions.

LA GRAN TRAGÈDIA DELS JOVES ÉS VIURE I MORIR SENSE CONÈIXER-SE UN MATEIX

Parla de continuar amb allò que va començar el fundador. Què li ha semblat la pel·lícula Claret?

És una *pel·lícula* maca. Amb les limitacions que tenim al nostre temps, considero que s'ha fet una bona feina. Una feina motivadora i millor de la que jo esperava. Certament, la figura de Claret té molts aspectes i no és fàcil de reflectir en una *pel·lícula* d'una hora i mitja o dues hores. Hi ha alguns aspectes de Claret que han faltat. Particularment la seva audàcia i l'atenció a la gent, als quals estan marginats. També la part de la vida del pare Claret a Cuba i altres. Però la

pel·lícula reviu la seva autenticitat i això és un aspecte que ha presentat molt bé.

Aproparà Claret als joves?

El món de les pel·lícules és molt costós. Però amb aquesta, dins de les limitacions, podem acostar els joves. Estem en una època d'addiccions a les pantalles, però la vida és molt més que això, no? Per això la importància és com arribar-hi, perquè tots els joves tenen un interior. En la meua opinió, viure i morir sense conèixer-se un mateix és la gran tragèdia. No tenir televisió no és morir.

Les pantalles dificulten que la gent es conegui a si mateixa?

Si no es fan servir bé. Per això, cal fer servir la pantalla bé per construir persones i acompanyar. Aquesta és la tasca de la comunicació cristiana.

Quin aspecte del pare Claret ens hauria d'interpel·lar més ara?

El pare Claret té un impacte diferent segons les edats. Per mi, és la capacitat d'estar arrelat

enmig de moltes dificultats. És la valentia, el coratge, el compromís. Estar per la veritat. Viu segons les seves conviccions i la seva experiència de Déu. Per això, després de 150 anys de la seva mort, nosaltres el mirem com algú a qui podem imitar.

I als joves?

Buscar un sentit a la vida. Una mica més que allò aparent. Parlo des de la meua experiència. No és cert que els joves estiguin perduts. Hi ha joves buscant, preguntant i això és important. Més que pensar, jo voldria saber quines són les preguntes que neixen després d'haver vist la pel·lícula. Dialoguem.

**LA COVID-19 HA CONVIDAT
A ENTRAR EN UN RECÉS**

Què diria als pessimistes europeus?

Jo entenc el pessimisme quan has viscut en una època diferent i pots veure que ara la gent no va tant [a missa]. Però en algunes parts del món no és així, hi ha molta vitalitat. Aques-

ta visió és el punt de vista humà, però un no pot viure només amb els ulls humans. Hem d'aprendre a no prendre la posició de Déu que és el cap de la història. Per això, cal cercar com viure. El pitjor que podem fer per al món és ser pessimistes. Un creient trist és una contradicció. Mira els màrtirs claretians, també, en una altra època, cantaven: "Vivim la fe. No hem de protegir Jesucrist, només hem de proclamar".

Què cal cercar? Darrere de molta frustració de la vida hi ha un crit per alguna cosa més. Jo escolto aquesta cerca en forma de frustracions. Tots tenim aquestes frustracions. Per què?, els antics ja s'ho han preguntat. En aquest sentit, la Covid-19 ha donat una alerta. En una vida que va molt de pressa i sense parar, la Covid-19 ha convidat a entrar en un recés.

En quin sentit?

Per mi, la Covid-19 ha revelat una altra Covid que paralitza la humanitat. Una "covid" espiritual que ha fet molt de mal. Parlem de l'avortament, per exemple. Es tracta d'una "covid" que ja és present a la humanitat i és una realitat. Si els meus pares haguessin fet un avortament, jo no podria ser aquí. També hi ha els abusos,

on una persona és un instrument de plaer. I la pornografia, que fa mal a l'ànima. Per mi és un virus seriós, molt seriós. Molt més seriós que la Covid-19 que afecta el físic i que hem d'afrontar. Jo n'estic convençut.

Es parla massa dels abusos a l'església?

És cert que l'església ha de fer front a aquests temes. S'ha de tenir zero tolerància als qui fan aquestes coses a l'església. L'església ha d'ex-

pressar respecte i afecte [a les víctimes]. En aquest sentit, és veritat que estem al focus. Sembla que només aquestes coses són a l'església i jo no entenc el perquè. Aquestes coses no han de passar ni a l'església ni a fora, però per alguna raó l'església és al focus.

Com podem ser arrelats i audaçs avui?

Cal estar arrelats a Jesucrist, a la persona. L'audàcia és un fruit natural. Si Claret no hagués

estat arrelat a Jesús, no hauria tingut el coratge d'afrontar aquestes situacions. Hi ha personatges com els màrtirs que també ho manifesten. No és una cosa nova, però al nostre temps hem de ser arrelats, persones íntegres.

Com pinta el futur?

Jo sóc positiu amb el futur, no hem de perdre l'ànim. Hem de tenir el coratge de teixir el futur junts. A Europa hi ha menys missioners, sí, però Europa també ha canviat. L'important és cap a on anem. La plenitud, de Déu en aquest camí. Estem en un petit moment de la història. Cal assumir la responsabilitat de viure amb autenticitat. Moltes vegades perdem els ànims perquè mirem el futur negativament.

I com cal mirar a l'Església?

La imatge per mi és una orquestra, tots hem de tocar. Com en la dansa, és sinodal. Cal ballar sense trepitjar el peu de l'altre. La humanitat. La construcció ha de ser així. Necessitem polítics, artistes, empresaris... Els necessitem a tots.

9è FESTIVAL DE MÚSICA CRISTIANA

PRINCIPAT D'ANDORRA

Del 17 al 20 de Novembre 2021

17, 18 i 19 de Novembre

Música d'aprop amb CESC

Visita les aules de 3r i 4t d'ESO
de les escoles del Principat

Escoltar, cantar i dialogar amb l'artista

Divendres 19 de novembre

Amb els alumnes de 1r i 2n d'ESO a Sant Julià

9h 30 Benvinguda i pregària

10h 30 Activitat per Sant Julià

13h Dinar, botifarrada a la plaça Germandat

14h Concert amb Grilex a l'Auditori Claror

Dissabte 20 de novembre

16h Andorra confia i s'enlaira:

- Cor de Rock d'Encamp
- Patxi Leiva
- Sunset Dreams
- Ladis Baró
- Guillem Tudó
- Zip de Guzmán
- Esbart Laurèdia
- Quim Salvat

18h 30 Berenar

19h 30 Eucaristia amb Worship.cat
presidida per l'Arquebisbe Joan Enric Vives

CONFIA I ENLAIRA'T

CANÒLICH
MUSIC
I ANDORRA
SANT JULIÀ DE LÒRIA

www.canolichmusic.com

Organitza:

Col·labora:

Fotografia: Abat Oliba CEU

Xavier Puigdollers: “La falta d’habitatge priva al nen de gaudir d’altres drets”

La reivindicació de l’habitatge com a condició necessària per al desplegament de la resta de drets lligats a la infància ha estat un dels punts forts del document de conclusions de la VII Jornada sobre la Convenció de Drets del Nen que s’ha celebrat en la Universitat Abat Oliba CEU (UAO CEU) aquest dijous.

“La falta d’habitatge priva al nen de gaudir d’altres drets”, ha manifestat el professor de dret civil de la UAO CEU i especialista en dret de la persona, **Xavier Puigdollers**. En la lectura de les conclusions, ha recordat que llar no equival a un lloc en què refugiar-se i escalfar-se, sinó que ha de ser el lloc en el qual el nen trobi l’ambient familiar que necessita. “L’habitatge no són quatre parets, sinó la seguretat de tenir una vida. Una cova, una barraca o una habitació no són un habitatge”.

La reflexió de Puigdollers s’emmarca en la visió integral amb què s’han abordat els drets del nen, tal com anunciava el lema de la jornada: ‘Els objectius de desenvolupament sostenible i la infància’. Organitzada per la Càtedra UNESCO en Pau, Solidaritat i Diàleg Intercultural de la UAO CEU i Espai Persona.

Impossible evitar els desnonaments

Aquestes idees sobre l'habitatge recollien el testimoni de la ponència 'L'efecte dels desnonaments en la infància', impartida per l'advocada **Montserrat Torrent**. Aquesta ha criticat la inacció de les administracions públiques. Des del seu punt de vista, l'absència continuada de polítiques d'habitatge fa que avui "sigui impossible evitar els desnonaments".

Segons ha exposat, "no hi ha habitatge públic de lloguer suficient per a cobrir les necessitats". Així, vaticina problemes perquè "no se sap què passarà" quan decaiguin les moratòries al pagament dels lloguers i a l'execució de llançaments de l'habitatge.

En la línia d'aquest discurs, ha defensat que l'habitatge és un dret que ha de ser garantit pels poders públics. En aquest sentit, Torrent s'ha mostrat crítica amb la Llei d'Habitatge. "Moltes vegades, encoratjats pels poders públics, exigim al sector privat el que hem de demanar-li al sector públic. És l'administració la que ha de proporcionar habitatge públic de lloguer".

Continuïtat i no discriminació

Les conclusions de la jornada també han incidit en dos elements clau per garantir i promoure els drets de la infància. Un d'ells és el manteniment en el temps de l'acompanyament: "és necessari assegurar la continuïtat dels serveis i de les ajudes", ha assenyalat Puigdollers.

L'altre missatge ha anat en la línia de la integració i la no discriminació. "A l'escola tots són alumnes, no hi ha especials i no especials. Per tant, no hi ha raó per parlar d'escoles especials. Cal parlar d'escoles". De la mateixa manera, més que de diversitat "caldria parlar de convivència".

Finalment, Puigdollers ha advertit que "no tots els nens tenen les mateixes oportunitats. Existeix discriminació institucional". I, recollint una declaració del director de Justícia i Pau, **Miquel Torres**, ha conclòs dient que "les paraules que exclouen et marquen per a tota la vida".

A banda dels ponents ja esmentats, han intervingut a la jornada la directora de la Càte-

dra UNESCO de la UAO CEU, **Carmen Parra**; l'ambaixador davant l'ONU de UPEACE, **David Fernández Puyana**; el psicòleg infantil de l'Hospital Sant Joan de Déu, **Fernando Lacasa**; el pediatre de l'Hospital de la Mar, **Antoni Martínez Roig**; la professora del grau en Treball Social de la UB, **Urgell Poch**; l'especialista en Dret Sanitari, **Josep Corbella**; la professora de la Facultat d'Educació de la Universitat de Barcelona, **Carmen Panchón**; la mestra i psicopedagoga, **Núria Puigdollers**; el president de la Fundació Trinijove, **Ignacio Parody**; la directora d'Educomunica, **Yolanda Cruz**; la presidenta de la Fundació Pere Closa, **Mercedes Porras**; i el responsable de l'Espai Jove de la Fundació Gavina, **Guillermo Alcover**.

Els infants, els protagonistes

"S'està parlant molt dels ODS i de la seva implicació a la societat en general, però volem conscienciar que són els nens els que rebran aquests objectius i els infants han de ser-ne protagonistes", va explicar Carmen Parra en els dies previs a la jornada. I és que si el curs passat la Càtedra va analitzar com la pandèmia havia deixat la infàn-

cia de banda, aquesta vegada s'ha centrat en com els afecta els ODS i com se'ls pot fer protagonistes d'aquest horitzó compartit.

Una pau positiva

A partir dels tres pilars bàsics dels ODS *-people, profit, planet*; és a dir, societat, economia i medi ambient-, han buscat els objectius que afecten directament la infància. Han parlat de l'ODS 4 i 10, sobre l'educació, que consideren "fonamental perquè puguin defensar els seus drets". També l'ODS 3, relatiu a la salut: "Sabem que els infants han estat molt afectats per la situació que s'ha viscut, també en salut mental, per l'impacte de xarxes socials, pels problemes que dona el Covid, amb situacions d'ansietat i d'estress". Parla denuncia que "estem tractant els adults, però els nens també ho estan patint". La jornada també ha tractat l'ODS 10, pensat per a eliminar les desigualtats: "Sabem de la bret-

xa digital; els indicadors ens diuen que als barris pobres tenen pitjors resultats i tenen més malalties que els barris rics". També es fixaran en l'ODS 16, sobre la justícia i la pau, que comprenen com "una pau positiva", més enllà de l'absència de violència: "La pau significa tenir educació, salut i treball". I finalment en l'ODS 17, el de les aliances: "Tot això s'ha de treballar en xarxa, junts sector públic, privat, universitats, empreses, entitats". Sempre, recorda Parra, buscant el protagonisme dels infants.

Una visió global

La Càtedra UNESCO Pau, Solidaritat i Diàleg Intercultural ha centrat l'atenció els darrers anys en les migracions i els menors no acompanyats, l'educació inclusiva i la discapacitat, com trencar la diferència entre barris rics i pobres o l'impacte de les xarxes socials a la infància i als adults. I treballen en clau internacional: "Els

ODS són per a nosaltres una base per treballar en l'àmbit global, i ens ajuda a veure problemes que potser des d'aquí no detectaríem".

La jornada se celebra des de fa sis anys, quan es van commemorar els 25 anys de la signatura de la Convenció dels Drets dels Infants. Des de llavors, i sempre al voltant de la commemoració d'aquesta fita internacional, que s'escau el 20 de novembre, han tractat temes d'infància relacionats amb la discapacitat, la pobresa, l'oci, el dret a l'educació i el curs passat infància i Covid.

Fotografia: Jesuïtes

“Les llavors de Marc Vilarassau ara tenen una força increïble”

La presentació del llibre *Amor que crema. Escrits del Marc Vilarassau sj* s'ha convertit en un homenatge al jesuïta **Marc Vilarassau** que **va morir** l'octubre del 2013. La presentació ha aplegat més de 200 persones i s'ha dividit en dos actes: el dilluns a Lleida i el dimarts a Barcelona.

“Aquest **llibre** és vostre més que de ningú altre”, ha afirmat **Santi Torres**, de Cristianisme i Justícia, a la presentació dilluns a Lleida. Així, ha reconegut la iniciativa de la comunitat parroquial, que és l'origen de la publicació. Per la seva banda, el germà de Vilarassau, en nom de la família, ha agraït el llibre, així com el sentiment d'estima que va deixar el seu germà arreu on va passar.

“Les homilies del Marc formaven part del seu context més proper i de la seva situació vital. Feia transferència dels personatges i contextos bíblics, a les persones i l'entorn real en què es movia”, ha dit **Minerva Porcel**, directora pedagògica de Jesuïtes Educació i una de les persones que ha intervingut a la presentació del llibre a Barcelona. Porcel ho ha il·lustrat amb diverses experiències i anècdotes viscudes al costat del jesuïta que descriuen la seva capacitat comunicativa i la seva extraordinària manera de connectar amb les persones.

També **Xavier Melloni**, jesuïta i autor de l'epíleg del llibre ha destacat com Vilarassau parla als seus escrits de l'Evangelí i de la vida. Fent-ho sempre amb una gran claredat i parlant des de la seva pròpia experiència. Malgrat això, ha insistit Melloni, Vilarassau mai resol allò que planteja sinó que deixa que sigui qui escolta o llegeix l'homília qui completi el recorregut. Ha destacat també la vigència dels seus textos: "aquestes llavors sembrades en cada homília tornen a posar-se ara en terra i tenen una força increïble".

Els dos actes de presentació han comptat amb testimonis que han compartit de forma propera moments, imatges i records viscuts al costat del jesuïta. A Lleida, **Mercè Almirall**, metge i membre de la comunitat de la parròquia de sant Ignasi de Loiola, ha posat de relleu com "la seva vida va ser testimoni il·lusionant de la felicitat que rebia en la pregària, i que transmetia als joves, per qui apostava fort". Per la seva banda, el seu company jesuïta **Alexis Bueno** ha recorregut diversos as-

pectes de la seva vida i ha recordat que "sabia que no es pot parlar de la novetat de l'evangelí sense ser disruptiu, sense anar a contracorrent". També **Txaro Revuelta**, psicòloga i educadora de l'Escola Claver, ha destacat la seva exigència: "lluïtava per trepitjar fons, i no anar de puntetes".

A Barcelona hi ha participat Eusebi Fortuny, consiliari i professor de Jesuïtes Sarrià-Sant Ignasi i **Laura Mor**, directora de Catalunya Religió. Mor ha parlat de la faceta de Vilarassau en l'acompanyament dels joves. "Amb ell vam aprendre un Jesús que ens desacomodava i que ens obligava a créixer, sempre exigent", ha dit.

El repte de preservar la força dels escrits de Vilarassau

El llibre ha estat publicat conjuntament per l'Editorial Claret, Cristianisme i Justícia i la Companyia de Jesús a Catalunya, i recull, sobretot, les seves homilies dominicals. Un repte que, com

va explicar Pau Vidal, no ha estat fàcil per als editors, que han procurat respectar al màxim el llenguatge oral per preservar la seva força. Pel seu to i contingut, aquests escrits, més enllà del seu caràcter d'homilies, poden ser llegits com a reflexions sobre Déu, l'ésser humà i el sentit de la vida, i és per això que el lector els trobarà endreçats per capítols temàtics.

Tant a Lleida com a Barcelona s'ha posat en relleu també la faceta musical de Vilarassau amb actuacions musicals en les que s'han interpretat cançons del jesuïta.

Universitat, recerca científica i cristianisme

JOSEP GALLIFA
UNIVERSITAS

La publicació d'un nou llibre és sempre un motiu d'alegria. Recentment l'Editorial UOC ha publicat el llibre *Transformar la Universidad: Desafíos, oportunidades y propuestas desde una mirada global* (1), del que he tingut el privilegi de ser-ne coautor junt amb el professor de la UOC Dr. Albert Sangrà.

En la introducció del llibre tractem de l'impacte de la Il·lustració i la cosmovisió moderna a la universitat, que tingué diversos accents i formes durant tot el segle XIX. En tots els sistemes universitaris dels diversos països, es va realitzar una síntesi entre la cosmovisió científica provinent de l'impacte de les creixents

ciències naturals i la cosmovisió cristiana originària de la institució. Aquesta síntesi estigué molt influïda per les relacions església/es-estat en cada país establertes ja finals del segle XVIII. Vegem-ho breument:

Així al país d'avantguarda del moment, la França el 1800, Napoleó reorganitzà l'administració, l'economia i el sistema judicial i solidificà l'estat mitjançant un règim autoritari, personalista i repressiu. El 1804 fou nomenat emperador i va iniciar l'obra de fer un país nou amb un nou règim i un nou tipus de societat mitjançant la legislació (codi de Napoleó) creant les noves bases jurídiques de la societat sorgida de la

revolució francesa. Reformà l'ensenyament i també la universitat creant un model estatalitzat d'ensenyament centrat en les regulacions. La religió va quedar exclosa en nom de la neutralitat de l'estat. La pretensió d'envoltar França d'estats amb el mateix sistema de govern i igual codi per tal de constituir un eixamplament defensiu del seu model influí notablement en l'Europa de l'època. No cal dir que la legislació espanyola va seguir aquesta empremta, tanmateix acceptant la contribució dels ordes religiosos a l'ensenyament bàsic però no en canvi a la universitat. En articles anteriors analitzàrem els motius d'aquesta particularitat espanyola amb més detall.

A Alemanya, en canvi, Fichte en les seves "Reden an die deutsche Nation" (1808) exposà el seu programa en favor de l'Educació i el seu paper en el destí de la nació alemanya. Fichte uns anys abans havia proposat la reconstrucció de la ciència en un intent d'harmonitzar coneixement teòric amb activitat moral, social i religiosa. Fichte participà activament en la resistència anti-napoleònica. Les idees de Fichte es plasmaren aviat en la creació de la Universitat de Berlín, de la qual fou fundador i pri-

mer rector el lingüista i liberal prussià Wilhelm Von Humboldt (1809-1810) i de la qual Fichte fou professor destacat i després rector. L'ideal d'universitat afavoria la lliure recerca dels professors dintre d'un marc de recerca de la veritat tant en les ciències naturals com en la filosofia i la religió cristianes. Universitat va passar a ser sinònim d'investigació i d'elitisme intel·lectual. Aquesta visió organitzada del coneixement fou una característica del Romanticisme alemany. La unió de l'ideal il·lustrat amb el Luteranisme i el seu èmfasi en la cultura va generar unes universitats que combinaren recerca científica i cristianisme i que trobaren la seva articulació en el moviment romàntic (2).

En la dècada de 1860 i 1870 professors nord-americans com George Bancroft i Charles W. Elliot, entre d'altres, visitaren Heidelberg, Halle Leipzig, Breslau, Göttingen i també la famosa universitat de Berlín. Tornaren als USA amb la noció germànica i humboldtiana d'universitat com a lloc per a la pura recerca. Volgueren reformar la universitat americana amb els mateixos principis. Els visitants nord-americans trobaren un conjunt de trets admirables en les universitats germàniques (3):

En primer lloc la idea de l'encoratjament de la recerca i la llibertat dels professors per seguir la seva recerca sense cap interferència. Encara que la llibertat acadèmica "Lehrfreiheit" estava establerta a Alemanya des de feia segles, pels americans era un concepte nou. També els va impressionar la llibertat dels estudiants per seguir el seu aprenentatge per mitjà del treball independent i que es presentessin als exàmens quan es sentissin preparats. Els va agradar també les possibilitats d'una institució no col·lapsada per les responsabilitats de la formació de nivell "undergraduate". L'ideal germànic de coneixement no utilitari o aprenentatge desinteressat es resumia en el terme "Wissenschaft" o aprenentatge integrat. En el context alemany del segle XIX aquest concepte posseïa múltiples significacions, al nivell més simple significava ciència. A un altre nivell denotava coneixement integral, és a dir producte de la recerca informat per un esquema coherent de valors humans. L'idealisme alemany portà la idea d'una unitat espiritual subjacent o visió del món sintetitzadora ("Weltanschauung") com a guia reguladora de la recerca. Va ocórrer que els intèrprets americans perderen les més subtils significacions de "Wissenschaft" i el que més

endavant molts intel·lectuals germànics denominaren com la seva més alta manifestació "Geisteswissenschaft" (traduïble aproximadament per coneixement espiritual). Pels americans "Wissenschaft" passà a significar sols ciència i aquest va passar a ser l'objectiu fonamental de la universitat que intentaren reproduir als Estats Units (4). La idea que la Universitat havia de ser un lloc per a la recerca científica va quallar aviat als USA. Cada disciplina va aspirar a ser científica i recerca es va associar a ciència empírica. La respectabilitat semblà dependre del nivell de científicitat entesa amb paràmetres positivistes. El progrés tecnològic afavorí aquest estat de les coses.

L'ideal il·lustrat es va començar a fer present també en la Psicologia o l'Antropologia que passaren a ser Ciències Socials. En les humanitats hi hagué la mateixa tendència: Interpretació literària, anàlisi històrica, hermenèutica, etc. Al final del segle XIX la cosmovisió del científicisme estava implantada als USA i la tendència a la fragmentació del coneixement en petites peces replicables i manejables era una realitat. S'havia perdut tan-

mateix quelcom important: el sentit de comunitat de plenitud, el sentiment de connexió espiritual i d'interdependència. Així doncs als USA, malgrat la presència d'estudis religiosos, els principis cristians es van atenuar en les universitats.

La universitat americana va influir en el segle XX altres sistemes universitaris amb diferents ritmes entre països. Tal vegada la major estabilitat dels USA en el convuls segle XX portà al major desenvolupament de la institució universitària i a l'influx posterior del model nord-americà als sistemes continentals.

Si bé hi ha altres fenòmens que caldria citar, com és el cas de la tendència a la professionalització, i a més es podria desenvolupar el cas particular de les universitats catòliques, tanmateix tenim en aquests paràgrafs resumit l'origen dels tres models més influents de relació entre recerca científica i formació cristiana a l'educació superior, que expliquen gran part de les diferències en els sistemes universitaris encara avui dia en la relació entre recerca científica i cristianisme.

Referències:

(1) Gallifa, J., Sangrà A. (2021). *Transformar la universidad. Desafíos, oportunidades y propuestas desde una mirada global*. Barcelona: Editorial UOC.

Descàrrega gratuïta:

<http://hdl.handle.net/10609/134926>

(2) Gallifa, J, Pedró, F., Fontan, P. (1998). *Present i futur de la Universitat: models actuals i perspectiva de la Universitat a Catalunya i a Europa*. Moià: Edicions Raima

(3) Lucas, C. (1996). *Crisis en the Academy. Rethinking Higher Education in America*. Portland, Or: Book News, Inc. p. 64

(4) Gallifa, J, Pedró, F., Fontan. Op. cit, p. 16

Omella demana perdó per les incoherències i la corrupció dins de l'Església

DLL, 15/11/2021 | LA VANGUARDIA

El Vallès Oriental vol ser pioner a abordar la diversitat confessional als cementiris

DLL, 15/11/2021 | EL 9 NOU

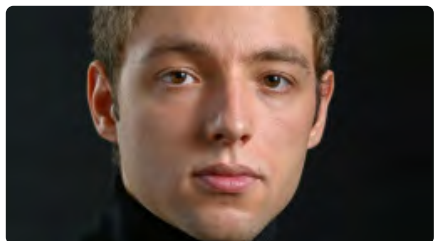
FEDAC aporta contingut didàctic a la memòria històrica

DM, 16/11/2021 | REGIÓ 7

Sor Lucía: "Xavier Novell es pot casar perfectament per l'església"

DC, 17/11/2021 | REGIÓ 7

L'antic escolà de Montserrat Eudald Buch, Premi El Primer Palau 2021

DC, 17/11/2021 | PALAU DE LA MÚSICA

La Generalitat Valenciana demana a l'Església que eviti donar cabuda a homenatges feixistes el 20N

DC, 17/11/2021 | LA VANGUARDIA

L'oposició del Consell impedeix fer una llibreria a la parròquia de Calonge

DC, 17/11/2021 | DIARI DE GIRONA

L'Ateneu d'Acció Cultural inicia un cycle de concerts per acabar l'orgue de la catedral de Girona

DJ, 18/11/2021 | EL PUNT AVUI

Maristes Catalunya
@MaristesCat

Prevenir. Empoderar. Dir NO. Confiar. Escoltar. Trencar el silenci alliberar. En el Dia Mundial de la #prevenció contra l'abúsinfantil, t'expliquem la campanya "Trenca el silenci", activa en totes les escoles i obres socials #maristes. #dretsdelsinfants maristes.cat/sites/default/...

10:38 - 19 nov. 21 - Twitter Web App

Fundació Pere Tarrés
@Fundperetarres

SALUT | El dret a la salut implica l'absència de malalties i també el dret a disposar de condicions de benestar físic, mental i social. Dissabte celebrem el #DiaUniversalDelsDretsDelsInfants i aquesta setmana recordem els drets inclosos en la Convenció dels Drets dels Infants.

10:41 - 15 nov. 21 - Twitter Web App

La Salle Cat
@LaSalleCat

La @FundacioComtal ha llançat un repte solidari per garantir els drets dels infants i fer realitat els desitjos d'infants com l'Anna i el Nabil. Per informar-te i aportar, fes clic aquí: bit.ly/3BxEatD

14:07 - 16 nov. 21 - Hootsuite Inc.

Libreria Claret
@LibreriaClaret

El proper 24 de novembre a les 18.30h presentem el llibre Siete Hectáreas a la Sala Pere Casaldàliga de la Libreria Claret.

El llibre és una novel·la neix de la necessitat de reflexionar sobre temes com la veritat i la soledat.

Ens hi acompanyeu?

@ICR_BCN

Traducir Tweet

11:01 - 19 nov. 21 - Hootsuite Inc.

La Sagrada Família
@sagradafamilia

Ja està disponible el programa d'activitats de la inauguració de la torre de la Mare de Déu Es poden consultar tots els actes previstos i com accedir-hi a sagradafamilia.org/inauguracio

14:31 - 15 nov. 21 - Twitter Web App

Escotes FEDAC
@EscotesFEDAC

A la Presentació de l'Agenda Llatinoamericana 2022 amb la @fpcasaldaliga #avuixdemà és cura de la Terra, els Indígenes, l'Esperança i l'Alliberament humà.

20:40 - 18 nov. 21 - Twitter for iPhone

Obs Blanquerna
@ObsBlanquerna

Invitació: conoce iniciativas de #liderazgo en las diócesis católicas en España y Portugal. El 1 diciembre 17:30 pm, hora de Barcelona con @rafluciani, @porticusglobal y @miriamdiez @uramonlull @BlanquernaFCRI

EsglésiaBarcelona ES y 2 más
15:23 - 19 nov. 21 - Twitter for iPhone

Abadia de Montserrat
@montserratinfo

Guia que ens explica com participar, des de casa, a la Missa Conventual de #Montserrat del diumenge a les 11.00 hores, gràcies a les retransmissions per televisió, ràdio i Internet. - abadiamontserrat.cat/ missa-montserr...

10:50 - 14 nov. 21 - Hootsuite Inc.

Solidaritat Sant Joan de Déu
@solidaritatSJD

★ Saps quin és el desig de la Fundació Sant Joan de Déu Serveis Socials Mallorca? "Cap nin i nina sense vacances" ❤️ Ajuda's a fer-ho possible col·laborant amb un donatiu a la campanya Desitjos per un món millor! bit.ly/3cwo9K8

#DesitjosCompartits

Traducir Tweet

Hospital Sant Joan de Déu Palma-Inca y 5 más
17:52 - 19 nov. 21 - Twitter Web App

Jesuïtes Catalunya
@jesuïtescat

"Aquestes llavors sembrades en cada homília tornen a posar-se ara en terra i tenen una força increïble". Hem presentat a Lleida i Barcelona el llibre "Amor que crema. Escrits de Marc Vilarassau SJ", amb @EditorialClaret i @Cijusticia jesuïtes.net/ca/noticia/aqu...

13:20 - 18 nov. 21 - Twitter Web App

U. Ramon Llull (URL)
@uramonlull

● Aquest matí el rectorat de la @uramonlull ha acollit la sessió de treball "Convocatòria de projectes I+D+i 2021 del Plan Estatal", organitzada per l'Oficina de Recerca i Innovació de la Universitat

@ESADE @IQSbarcelona #RecercaURL

+ recerca.url.edu

Traducir Tweet

Esade y 4 más
16:53 - 19 nov. 21 - Twitter Web App

Vedruna Catalunya Educació
@VedrunaCat

A l'Escola Vedruna treballem el #silenci, la consciència de l'ara i aquí. #EscolaAtenta és un projecte pensat per a totes les etapes educatives Repor de @mireprats i Francesc Besses pel @TNVespre de @tv3cat #escolaambvalors #espiritualitat

15:32 - 18 nov. 21 - Twitter Web App

CATALUNYA RELIGIÓ

Resum en paper de la setmana | ISSN 2604-7012 | Tota l'actualitat a www.catalunyareligio.cat

Direcció: Laura Mor i Iriarte. **Redacció:** Glòria Barrete, Jordi Llisterrí i Roger Vilaclara. **Edició paper:** Macià Grau. **Col·laboradors:** Eloi Aran, Ramon Bassas, Ignasi Escudero, Valentina Laferrara, Xavier Memba, Lucía Montobbio, Víctor Rodríguez, Alba Sabaté. **Adreça:** Carrer dels Lledó, 11. 08002 Barcelona. **Telèfon:** 674050748. **Correu-e:** info@catalunyareligio.cat. **Publicitat:** Miquel Codolar i Paris Grau | comunicacio@animaset.cat

Catalunya Religió és una iniciativa de la Fundació Catalunya Religió. **Patronat:** Carles Duarte (president), Míriam Díez (vicepresidenta), Ignasi Garcia i Clavel, Núria Iceta, Oriol Llop, Manuel Manonelles, Noemí Ubach, Anna Vilà.

AMB EL PATROCINI DE

AMB LA COL·LABORACIÓ DE

Amb el suport de:

